

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Impius Infelix

Texier, Claude

Augustae Vindelicorum [u.a.], 1695

2. Cognoscit seipsum, ac videtis enormitatem suorum scelerum cum pœnitentia dolorifica, sed inutili.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45950](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45950)

Luc. 16. 3.

giter erat occupatus spectandis suis palatiis, & dibus voluptuariis; pretiosa sua mobilia, aurum, gemmas fallaces divitias colebat ut idola, à quibus proinde fasciatus nec locum, nec tempus habuit cœlestes thesauros contemplandi: at nunc suam faciem continuò cœlo affixam continet, unde se exclusum gemit; *Elevans oculos suos cum esset in tormentis.* Vagus & mobilis ille genius, qui ne momento quidem suas cogitationes colligere & collectas propriæ salutis procurandæ impendere poterat nec instituere unicam reflexionem ad bona æterna à Deo sibi promissa: homo iste, qui mox in iocos & lannas effusus, cum de lege Dei cogitanda aliquid suggereretur, qui nullum sibi otium audiendæ concioni indulgit: is jam altæ in profundo inferni deditus speculationi, per omnes temporum differentias, per æternitatem interminabilem assiduâ Deum mente verfabitur, paradisi obliviscetur nunquam, manebit constanter absorptus in perpetua meditatione, quæ exhibebit ipsi ex una parte vanitatem & nihilum terrenarum divitiarum, temporalium honorum & dignitatum, fluxarum, voluptatum, quas tanto cum ardore fuerat insectatus, quas tam intensâ animi in eas propensione possederat; & ex altera parte repræsentabit majestatem & excellentiam infiniti, sui summi boni, ac ultimi finis, verbo, Dei sui, quem toties despexit; *detinebitur intellectus.* Videtis ne itaque hunc in Plutonis Academia contemplativum discipulum, qui Deum, Cœlum pro meditationis suæ objecto continuo habet, nullam distractionem admittit? Transeamus ad alterum punctum.

II.
Punctum.
Isa. 26. 2.

Cognitio sui ipsius est iusta & rigida vindicta, quam Propheta Isaias de peccatoribus obstinatis adhuc sumendam expetebat: *Dominè exaltetur manus tua & non videant, videant & confundantur.* Fac

Fac ô magne Deus, ut brachii tui potentia per ruinam & interitum te contemnentium, glorificetur: ipsorum supplicium sit, ut videant, simulque non videant. Quid autem non videant? sicut beati in cœlo ope luminis gloriæ intuitivè vident splendorem domûs tuæ, & inestimabiles Divinitatis tuæ thesauros: sed videant funestam imaginem, quæ indefinenter iis repræsentet causam & materiam confusionum, rabiei, furoris illorum æterni. *Videant & confundantur.*

Quis dabit mihi pferatam & eloquentiam S. Joannis Chrysostomi, ut cum eodem dicam; *Tunc aperientur oculi tunc auferetur velamen.* ^{Ibidem.} Quis unquam sibi persuasisset, quòd in tenebrosa inferorum regione, in caligine & umbra mortis oculi falsorum Christianorum amore proprio excæcati, carnis, aliarumque passionum deordinatis motibus obscurati, essent illustrandi, ad clarè tunc & continuò inspiciendum id, quòd nunquam respicere antehac dignabantur? *Tunc velamen malitiæ*, sunt verba D. Petri, quo mundus suorum vultus cooperuit, auferetur: tunc nominales isti Christiani cum tristitiæ extremæ horrere ^{1. Pet. II, 16.} intelligent differentiam inter tempus & æternitatem, inter summum, increatum bonum, & bona fallacia, caduca & peritura. Videbunt, prædicatores rationabiliter inclamare: *Momentaneum est, quòd delectat, æternum, quòd cruciat.* Agnoscent, quàm facilè potuissent salvari, quòd Deus sinceram in corde conceperit intentionem ipsos cœlesti beatitudine præmiandi, quòd vixerint in eodem cum electis Ecclesiæ corpore, iisdem Sacramentorum alimentis enutriti, quòd pares acceperint gratias, imò efficaciores motus potentiores senserint, quàm plures prædestinatorum myriades; quòd si voluissent se confere

constanter ad conciones quadragesimales, verbum De extra dubium suum effectum esset consecutum; si prædicatoribus, generalem confessionem consulentibus obtemperâssent, si obicem hunc è medio tollere, occurrentes difficultates perfringere laborâssent, cœlestis paradisi possessores fuissent constituti; quòd Deus multis millenis vicibus occasionem capillatam ultro obtulerit, propriam operandi salutem; quoque infinities plus curæ, ac majorem animi applicationem adhibuerint pro saltatione, venatione, vel alia relaxatione, imò pro ludicra scena adornanda, quàm pro obtinenda felicitate sempiterna.

Impius iste damnatus manifestè perspiciet se per regenerationem sui baptismi trensisse in jus Filii Dei adoptivi, unaque jus adeptum ad possessionem hæreditatis cœlestis; in ingressu Ecclesiæ se accessisse, ut S. Paulus loquitur, ad montem sanctum Sion, & in lapidem vivum supernæ Hierosolymæ aptatum esse: videbit inter spissas tenebras, in quibus sepeliendus, Crucem quandam &

Matth. 23. 37 Hostias, inde vocem suas ferientem aures percipiet: *Quoties volui, & noluisti?*

Id eveniet, docet S. Augustinus, mediante horrendo illo lumine, quod Deus peccatoris animo infundet ad penitiùs se introspicendum Psalmistæ Regii testimonio:

Ps. 49. 21: *Arguam te, & statuam contra faciem tuam.*

Habuiisti miser vehementes & scelestas de te ipso complacentias, quia teipsum minimè noveras; sed in inferno te intueberis in tui odium & execrationem: *Quia te non videns placuisti tibi, displicebis & mihi & tibi; mihi cum judicaberis, tibi cum ardebis.* Videbis fœditatem tuam, non ut corrigas, sed ut erubescas confusione æternâ.

Scitote, scribit S. Bernardos, à nullo alio, quàm proprio oculo spectatore tam dirè excruciantum esse damnatum

narum; Nullus de tanta numerositate spectantium molestior oculus suo cuique. Non erit in cælo, nec in terra, imò neque apud inferos aspectus, quem magis subterfugere conabitur reprobus, quàm suum proprium. Intellectus ipsius noctis licet perpetuæ tenebris involutus, nihilominus tantum luminis hauriet, quo incessanter se contueatur, quis & qualis sit intimè penetret; *Non latent tenebræ vel seipsas, se vident, quæ aliud non vident.*

O Deus! exclamat S. Bernardus, quàm malè apud inferos collocati sunt damnati; isti mendaciis totaliter dediti, quique ob odium & contemptum veritatis interierunt, torrenti cuidam veritatum perpetuo exponentur, illorum animas etsi invitas inundanti, ut cognoscant id, quod fuerunt, & quod modò sunt: *O quàm malè locati sunt damnati! utique torrenti huic directæ æquitatis & huic lumini propalata veritatis oppositi.*

Non poterunt oculos avertere vel claudere, nec se ipsos excæcare; anima enim à suo corpore abstracta, omni materiâ libera, unde suas mutuabat phantasmatum species & à quibus olim decepta, non ampliùs usurpare valebit dissimulationes, sive fictiones: *Non est sanè jam tunc, quòd aut veritatem dissimulet ratio, aut rationis intuitum anima declinet membris avulsa corporis, sed veritatem meridianâ luce clariorem intuebitur & confitebitur.*

Quapropter Tertullianus in suo tractatu de anima tradidit; *Quòd à Deo est, velari ratio & conscientia, non tam extinguatur, quàm obscuratur ad tempus.* Veritas creata & revelata extenuari & obfuscarì potest, non autem penitus elidi & opprimi: *potest enim obumbrari, quia non Deus est; extinguì non potest, quia à Deo est.* Veritas igitur æquè naturalis ac supernaturalis animæ corpori unitæ

communicata, in hac vita malè habetur, suprimitur, phantasmatis corporeis propemodùm sepelitur, mundi illusionibus ferè extinguitur, in alterâ tamen vitâ suam reperit libertatem, animam collustrat, & efficaciter convincit: *bonum in anima à malo oppressum, quâ datur, radiat inventa libertate.* Videte itaque impium hunc, qui nolebat tantum sibi spatii indulgere, quo examinis scrutinio subjiceret suam conscientiam, sed avertit inde cogitationes nè in peccatorum suorum incurreret notitiam: nunc cernere cogitur indefinenter hanc conscientiam sibi ob oculos ponentem multitudinem delictorum, ac enormitatem suorum flagitiorum: continuò spectat suas usuras, injustas suas violentias, sua adulteria, suasque blasphemias quæ turmatim contra sui authorem insurgunt, eique incessanter exprobrant; *Tu nos egisti, opera tua sumus, non te deseremus,* ita expressit S. Bernardus. En fructus laborum, operum vitæ tuæ, qui ubique te comitabuntur.

Peccator iste damnatus videbit in inferno debilitatem suorum conceptuum, cœcitatem suæ mentis, inordinationem suarum passionum, obstinatam cordis sui malitiam, tam multo tempore Deo resistentis, ejusque gratiis abutentis.

Obscurum lumen illud constanter ipsi objiciet omnes favores, opes, assistentias Divini Spiritûs, quibus eum prævenit, omnes pios motus, quos in ejusdem pectore excitavit, omnes quas recepit gratias, uno verbo, universa, quæ Deus illi exhibuit bonitatis suæ testimonia.

Matth. 8. 11.

Damnatus hic Christianus aspiciet extraneos, id est barbaros, gentiles conversos, qui secundum Salvatoris nostri vaticinium ab oriente & occidente venientes, fidelibus, domesticis rejectis, admissi sunt in sinum Abrahamæ,

sc. in

sc. in regnum Dei. Agnoscat, quòd Canadiensis aliquis, qui in licentiosæ vitæ actibus consenuit, antehac raptò vivere assuetus, salutis suæ negotium cum tanto fervore fuerit operatus, ut intra duos aut tres annos in Christiana professione transactos eum conscenderit thronum, quem Deus alioquin ipsi præparârat; Item, quòd Americamus paulò post sui conversionem jure coronam illi præripuerit. *Tene, quod habes, ut nemo accipiat coronam tuam.* Apoc. 3. 12.

Imò Christiana ista fœmina mirabitur in orco, quòd tali tempore, quod superfluo impendebat somno, & quando potiorem ac nobiliorem vitæ suæ portionem consecrabat delitiis ac voluptatibus carnis, Neophyta quædam Tunquinenfis vel Conchinensis sexdecim dies arduo itinere conficiendo expenderit ad audiendam unicam Missam, ideòque meritò locum ejusdem præoccupavit in cœlo. Hi utriusque sexûs fideles oculo, Zelotypiæ & furoris flammis ardenti, intuebuntur illos, qui in eorum sedes cœlestes fuerunt subrogati ob abusum tot, tantarumque gratiarum, quas Deus ipsis liberaliter subministraverat: *Filii Regni ejicientur in tenebras exteriores.* Matth. 8. 12.

Ah! aspectus, ah cognitio, quos miseris istis procurabis dolores! *Peccator videbit & irascetur &c.* Ex hac visione orientur rabies, odia, furores, desperationes, horrendæ in Deum Blasphemix execrationes in seipsos sparsæ. Estne possibile, ululabit è damnatorum caveâ quispiam, ut Christianus, qualis ego fui, renuntiârit diademati gloriæ, Regno Christi Jesu pro vix sensibili honoris puncto, pro voluptate bestiali? Ad tantam non deveni ego insaniam, utpote Christianus, qui in fide probè instructus sciebam Deum, cœlum tam vili pretio, imò pro nihilo tam leviter nequaquam esse distrahendum: adeo
stultum

stultum mercatorem non egi. Omnino talem egi & quidem millenis vicibus, neque enim id vel possim, vel ausim vel ausim negare.

O ! sæva ambitio, quæ verâ & æternâ me gloriâ spoliasti, vos fraudulentæ & maledictæ divitiæ in extremam paupertatis ruinam me deturbâstis ; Ah ! cæce, profane amor, tu me poluisti objectum odii Divini in sempiternum. Delitiæ fluxæ, supplicia æterna ! Voluptates bestiarum propriæ, jactura visionis beatificæ ! Maledictum meum judicium, quod me decepit, maledicta desideria mea, à quibus proditus fui, maledictus character Christiani, qui ad aliud non deservit quàm ut miseriores me reddat : *Talia dixerunt in inferno hi, qui peccaverunt.*

Sap. 5. 14.

En finalem impii, aliorumque ipsi similium conversionem in inferno : Intellectus illorum cogitatione assidua in Deum defixus hæret, cognoscit Deum, æstimat bonum ; eorum voluntas detestatur & abhoret malum, semetipsos penitus introspiciunt, pœnitent illos suæ stultitiæ. Consideremus modò rigorem suppliciorum, quibus torquentur, quæ tertium discursus mei punctum continet

III.
Punctum.

Quemadmodum Sancti in cœlo sunt beati, quoniam perfruuntur amore, quo Deus in eosdem fertur, & in hac suavitate amoris istius sentiunt voluptates indicibiles ineffabilium gaudiorum ; verbo, dulcedines boni supremi infinitas : contrario modo damnati ab odio Divino patti & enutriti, felle iræ Dei potati sentiunt amaritudines cordis, tristitias extremas, & dolores inexplicabiles : *Cibabo eos*
Jerem. 9. 15. *absynthio & potabo eos felle.* O delicate nimium Christiane, cui salubres Pœnitentiæ austeritates tantum incutiunt horrorem ! tu horres gustare cum electis meis myrrham ex monte Calvariæ, implebo te in æternum absynthio mei